

Sygn. akt I PK 33/11

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Zbigniew Korzeniowski

Protokolant Ewa Wolna

w sprawie z powództwa Janiny R.

przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych w K. o przywrócenie do pracy i zapłatę,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 grudnia 2011 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 sierpnia 2010 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego
Sądowi Okręgowemu w K.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 listopada 2009 r. Sąd Rejonowy Wydział Pracy oddalił powództwo Janiny R. przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych o przywrócenie do pracy.

Sąd ustalił między innymi, że w związku ze zmianami organizacyjnymi powodującymi zmniejszenie liczby oddziałów w pozwanej szkole oraz zmianami w planie nauczania uniemożliwiającymi dalsze zatrudnienie powódki, pozwana wypowiedziała 28 maja 2009 r. umowę o pracę z powódką z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia umowy ze skutkiem na 31 sierpnia 2009 r. Powódka została poinformowana o możliwości wniesienia odwołania od wypowiedzenia lub też przejścia w stan nieczynny w terminie 30 dni doręczenia wypowiedzenia. 22 czerwca 2009 r. powódka złożyła wniosek o przeniesienie w stan nieczynny. Pozwana na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.) przeniosła powódkę w stan nieczynny od 1 września 2009 r. Powódka nie cofnęła odwołania od wypowiedzenia umowy.

7 lipca 2009 r. powódka poinformowała pozwaną, że w związku ze złożonym wnioskiem o przeniesienie w stan nieczynny, wniosek ten będzie skuteczny wyłącznie, gdy w terminie do 31 sierpnia 2009 r. sąd pracy nie przywrócił jej do pracy na dotychczasowym stanowisku.

14 lipca 2009 r. powódka oświadczyła, że składając oświadczenie woli o przejściu w stan nieczynny działała pod wpływem błędu. Nie miała świadomości, że z chwilą przejścia w ten stan nie można dochodzić roszczeń z tytułu wadliwego wypowiedzenia. Błąd wynikał z niewłaściwego pouczenia, że przeniesienie w stan nieczynny powoduje bezskuteczność wypowiedzenia umowy, tym samym brak możliwości dochodzenia roszczeń wynikających z wadliwego wypowiedzenia.

Sąd Rejonowy uznał przede wszystkim, że nie było podstaw do powołania się na błąd. W piśmie z 22 czerwca 2009 r. powołując się na podstawę prawną – art. 20 ust. 1 KN, powódka złożyła wniosek o przejście w stan nieczynny. Musiała więc mieć świadomość, że wypowiedzenie umowy o pracę stanie się bezskuteczne. Przepisy KN nie przewidują warunkowego przejścia w stan nieczynny ani

rezygnacji ze stanu nieczynnego w przypadku, gdy został on udzielony pracownikowi na jego wniosek. Powódka była reprezentowana przez adwokata. Przed zamknięciem rozprawy sądowej powódka jednoznacznie oświadczyła, że nie dochodzi roszczenia o przywrócenie do pracy w związku z przejściem w stan nieczynny, lecz domaga się przywrócenia do pracy, ponieważ „została nieprawnie przeniesiona w stan nieczynny”. Skoro powódka pozostaje w stanie nieczynnym, nie może skutecznie domagać się przywrócenia do pracy od nieistniejącego wypowiedzenia umowy o pracę. Stosunek pracy trwa nadal, zaś stan nieczynny nie może ulec rozwiązaniu do upływu terminu, jaki przewidują przepisy KN. Powódka nie mogła więc skutecznie domagać się przywrócenia do pracy, skoro stosunek pracy trwał. Na marginesie Sąd podkreślił, że nawet gdyby nie przeszła w stan nieczynny, jej roszczenie również podlegałoby oddaleniu. Pozwana wykazała, że w związku ze zmianami organizacyjnymi powodującymi zmniejszenie liczby oddziałów oraz zmianami w planie nauczania uniemożliwiającymi dalsze zatrudnienie powódki istniała konieczność wypowiedzenia jej umowy o pracę.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 231 k.p.c. oraz przepisów KN.

Sąd Okręgowy wyrokiem z 12 sierpnia 2010 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przywrócił powódkę do pracy na poprzednich warunkach (pkt 1). Apelację oddalono w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz zniesiono wzajemnie koszty postępowania odwoławczego (pkt 3).

W uzasadnieniu wyroku podkreślono, że dla zakwestionowania oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wskazanych w art. 20 ust. 1 KN nauczyciel ma 7 dni. Z kolei na złożenie wniosku o przejście w stan nieczynny ma jeden miesiąc, licząc od dnia doręczenia wypowiedzenia stosunku pracy (art. 20 ust. 5c KN). Z powołaniem się na wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2004 r., III PK 54/04, OSNP 2005, nr 13, poz. 192, stwierdzono, że przedmiotem rozpoznania w takiej sytuacji stają się roszczenia związane z przeniesieniem w stan nieczynny. Sprecyzowanie roszczenia należy do powoda. Można zgodzić się, że pełnomocnik powódki sprecyzował roszczenie w sposób nieprecyzyjny, jednakże nie budzi wątpliwości, że konsekwentnie było kwestionowane przeniesienie w stan nieczynny, jak i oświadczenie o

wypowiedzeniu. Wniosek o przeniesienie w stan nieczynny złożyć może tylko nauczyciel, z którym pracodawca chce rozwiązać stosunek pracy z przyczyn określonych w art. 20 ust. 1 KN. Przeniesienie w stan nieczynny jest więc ściśle powiązane z istnieniem przyczyn wskazanych w art. 20 ust. 1 KN. Powódka powinna była domagać się ustalenia, że przeniesienie w stan nieczynny było nieskuteczne, a dopiero w przypadku wygaśnięcia stosunku pracy na skutek upływu sześciomiesięcznego terminu pozostawania w stanie nieczynnym przysługiwało jej roszczenie o przywrócenie do pracy. Jednak na chwilę wyrokowania roszczenie o przywrócenie do pracy, z uwagi na wygaśnięcie stosunku pracy, było możliwe do dochodzenia.

Należało zatem ustalić, czy istniały przesłanki wskazane w art. 20 ust. 1 KN, a jeżeli tak, to czy wypowiedzenie powódce stosunku pracy było zasadne. Ocenie należało poddać kryteria doboru do zwolnienia zastosowane przez pozwaną. W ocenie sądu w toku postępowania pozwana wykazała istnienie przyczyn z art. 20 ust. 1 KN.

Sąd Okręgowy nie zgadza się jednak z Sądem Rejonowym, że kryteria zastosowane przy wyborze powódki do zwolnienia były obiektywne i uzasadniały ten wybór. Okoliczność, że powódki nie wyraziła zgody na ograniczenie zatrudnienia nie mogła stanowić wyłącznego kryterium doboru do zwolnienia. Podobnie jest w przypadku posiadania przez pozostałych dwóch nauczycieli uczących języka polskiego kwalifikacji do nauczania historii. Tak samo należy ocenić korzystanie przez powódkę z urlopów dla poratowania zdrowia. Ostatni taki urlop miał miejsce od 13 listopada do 22 grudnia 2006 r., zaś poprzedni urlop był w 1997 r. Również staż pracy powódki i posiadane przez nią kwalifikacje w stosunku do pozostałych nauczycieli języka polskiego nie uzasadniały jej zwolnienia. O osiągnięciach zawodowych powódki najlepiej świadczy to, że od września 2002 r. powierzono jej obowiązki doradcy metodycznego do spraw nauczania języka polskiego dla nauczycieli szkół gminy W., które pełniła nieprzerwanie do sierpnia 2009 r. Przez cały ten okres powódka była wysoko oceniana zarówno przez organ prowadzący szkołę, jak i pozwaną. Przez cały okres zatrudnienia u pozwanej powódka nauczala tylko języka polskiego. Nigdy nie uzupełniała pensum nauczaniem innych przedmiotów. Natomiast inni nauczyciele języka polskiego

uzupełniali pensum innymi lekcjami, bądź zajęciami w świetlicy. Twierdzenia, że powódka była mniej zaangażowana w sprawy szkoły niż pozostali nauczyciele języka polskiego nie są oparte na dowodach. Analiza przedłożonych w sprawie dokumentów wskazuje, że osiągnięcia powódki i innych nauczycieli języka polskiego są porównywalne. Do pracy powódki nigdy nie było zastrzeżeń a zaistnienie sytuacji konfliktowych pojawiło się dopiero po wypowiedzeniu powódce stosunku pracy. Nie zostało wykazane, aby powódka podejmując kroki w tym zakresie, przekroczyła dopuszczalne normy zachowania. Konkludując, stwierdzono, że pozwana nie zastosowała obiektywnych kryteriów, typując powódkę do zwolnienia. Roszczenie powódki o przywrócenie do pracy zasługiwało na uwzględnienie.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok złożyła pozwana, skarżąc go w pkt. 1. Zarzucono naruszenie prawa materialnego: 1) art. 20 ust. 1 KN, art. 45 k.p. w zw. z art. 91 c KN poprzez przyjęcie, że w sprawie zachodzą przesłanki do ich zastosowania, 2) art. 20 ust. 1 pkt 2, ust. 5c, i ust. 7 KN poprzez nieuwzględnienie tego przepisu oraz ograniczenie możliwości zatrudnienia wyłącznie do danego roku szkolnego, w którym zmiany nastąpiły, 3) naruszenie art. 6 KN oraz art. 1 ustawy o systemie oświaty poprzez ich niezastosowanie.

Zarzuty dotyczyły także prawa procesowego: 1) art. 187 § 1 k.p.c. i art. 321 k.p.c. poprzez orzeczenie w wyroku ponad żądanie pozwu – roszczeń związanych z wypowiedzeniem umowy o pracę, 2) art. 321 k.p.c. i 477¹ k.p.c. poprzez korygowanie oświadczeń powódki co do zgłoszonego żądania, w sytuacji, gdy ta będąc w tym zakresie pouczona, w sposób jednoznaczny sprecyzowała (również przez pełnomocnika) swoje roszczenia dotyczące wypowiedzenia umowy, a nie przeniesienia w stan nieczynny, 3) art. 477¹ k.p.c. poprzez jego zastosowanie w sprawie w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji (ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1801). W tym kontekście błędne też było powołanie się na wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2004r., III PK 54/04, 4) art. 383 k.p.c. poprzez przyjęcie, że nastąpiła zmiana okoliczności uzasadniająca roszczenie powódki, gdy te okoliczności istniały już w postępowaniu przed Sądem Rejonowym (stan nieczynny), 5) art. 227 k.p.c. oraz art. 316 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.,

art. 382 k.p.c., 6) art. 324 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez nie wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia i sprowadzenie jej do powołania orzeczenia, które zostało wydane w opraniu o poprzednio obowiązujące przepisy oraz wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia, tj. z jednej strony przyjęcie ustaleń Sądu I instancji jako prawidłowych i równocześnie zakwestionowanie ich (powołanie, że twierdzenia strony pozwanej są gołosłowne, mimo że były uznane przez Sad I instancji) bez wyjaśnienia tych sprzeczności.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, potrzebę wykładni przepisów prawa oraz oczywistą zasadność skargi.

Zagadnienia prawne przedstawiono w formie pytań: 1) czy wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2004 r., III PKN 54/04, wydany w poprzednio obowiązującym stanie prawnym zachował swą aktualność w związku z nowym brzmienie w art. 477¹ k.p.c.?, 2) czy Sąd II instancji może weryfikować stanowisko Sądu I instancji, który nie zastosował art. 477¹ k.p.c., w ten sposób, że Sąd II instancji faktycznie stosuje przepis art. 477¹ k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym, gdy jest to niedopuszczalne? Nie było podstaw do zastosowania art. 383 k.p.c., a powódka, pouczona zgodnie z treścią art. 5 k.p.c., w sposób jednoznaczny sprecyzowała swe roszczenia. W związku z tym, czy w świetle art. 187 § 1 k.p.c., art. 321 k.p.c. i 477 1 k.p.c. Sąd jest uprawniony do weryfikacji żądania pozwu?, 3) czy roszczenie wynikające z tytułu wypowiedzenia umowy o pracę w trybie art. 20 KN i roszczenia z tytułu przeniesienia w stan nieczynny nauczyciela są roszczeniami alternatywnymi w rozumieniu art. 477¹ k.p.c.?, 4) czy możliwość zatrudnienia nauczyciela na pełny etat w rozumieniu art. 20 KN należy ograniczać wyłącznie do danego roku szkolnego, w którym nastąpiły te zmiany, czy też należy to odnosić do lat następnych, tak jak wynika to z wyroku Sądu Najwyższego z 4 grudnia 1998 r., I PKN 482/98, OSNAPiUS 2000, nr 2, poz. 61?, 5) czy w rozumieniu art. 20 ust. 1 KN, a zwłaszcza kryteriów doboru nauczycieli do zwolnienia, kwalifikacje nauczyciela do nauczania innych przedmiotów nie mają znaczenia?

Wniesiono także o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego z 26 listopada 2010 r., ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd II instancji, przy równoczesnym zasądzeniu od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się mieć uzasadnione podstawy.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy mają okoliczności dokonania powódce wypowiedzenia stosunku pracy oraz przeniesienia jej w stan nieczynny. Przyczyną wypowiedzenia stosunku pracy były zmiany organizacyjne powodujące zmniejszenie liczby oddziałów u pozwanego. Podstawą wypowiedzenia był więc przepis art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (j.t. Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.- dalej Karta). Zgodnie z nim dyrektor szkoły w razie częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć rozwiązuje z nim stosunek pracy lub, na wniosek nauczyciela przenosi go w stan nieczynny.

Powódka odwołała się od złożonego jej wypowiedzenia domagając się przywrócenia do pracy. Następnie złożyła wniosek o przeniesienie w stan nieczynny, zachowując 30 dniowy termin z art. 20 ust. 5c Karty. W takim przypadku, zgodnie z tym przepisem, wypowiedzenie jest bezskuteczne, a stosunek pracy wygasa z upływem sześciomiesięcznego okresu pozostawania w stanie nieczynnym.

Wstępnie należy zauważyć, że nauczycielowi przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy w związku z bezprawnym wypowiedzeniem stosunku pracy, jak i roszczenie o przywrócenie do pracy w związku z wygaśnięciem stosunku pracy z powodu upływu okresu pozostawania w stanie nieczynnym.

Podstawą do dalszych rozstrzygnięć musi więc być ustalenie roszczenia dochodzonego przez powódkę. Przed sądami obu instancji powódka dochodziła przywrócenia do pracy. Chodzi tu jednak o ustalenie, czy podstawą tego roszczenia

było wypowiedzenie, czy wygaśnięcie stosunku pracy. Powódka przed Sądem pierwszej instancji konsekwentnie dochodziła roszczenia z tytułu wypowiedzenia. Podnosiła również, że oświadczenie o przejściu w stan nieczynny złożyła pod wpływem błędu. Sąd Rejonowy trafnie rozstrzygnął, że powódka nie mogła skutecznie domagać się przywrócenia do pracy, skoro w okresie stanu nieczynnego trwa on nadal. Istotnym jest, że powódka była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który oświadczył (protokół z rozprawy z dnia 26 listopada 2009 r.), że powódka nie dochodzi przywrócenia do pracy z roszczenia przejścia w stan nieczynny oraz wnosi jak w pozwie. W pozwie zaś wnoszono o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne lub o przywrócenie do pracy. Tak więc niewątpliwie oba te roszczenia alternatywne były związane z wypowiedzeniem stosunku pracy.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na poglądzie wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2004 r., III PK 54/04 (OSNP 2005, nr 13, poz. 192). Stwierdzono w nim, że przeniesienie nauczyciela w stan nieczynny w toku procesu wszczętego odwołaniem od wypowiedzenia złożonego na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty powoduje, że przedmiotem rozpoznania stają się roszczenia związane z przeniesieniem w stan nieczynny (art. 477¹ § 1 k.p.c.).

Wyrok powyższy nie może stanowić oparcia dla rozstrzygnięcia sprawy. Po pierwsze umknęło uwadze Sądu Okręgowego, że w sprawie III PK 54/04 okoliczności faktyczne oraz podstawy prawne (art. 20 ust. 7 Karty) roszczenia były podnoszone w pierwszej instancji i dotyczyły przeniesienia w stan nieczynny. Tymczasem już od dawna przyjęto w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że art. 477¹ k.p.c. nie ma zastosowania w postępowaniu apelacyjnym, a rozszerzenie powództwa dopuszczalne jest tylko w granicach art. 383 k.p.c. (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 419/98, OSNP 1999, nr 24, poz. 783).

Ponadto należy pamiętać, że art. 477¹ k.p.c. uległ zasadniczej zmianie, poprzez skreślenie przepisów § 1 i 1¹. Tak więc w obecnym stanie prawnym sąd może orzekać z urzędu jedynie o roszczeniach alternatywnych. W związku z tym należy rozstrzygnąć, czy roszczenie o przywrócenie do pracy z powodu wygaśnięcia stosunku pracy na skutek upływu okresu stanu nieczynnego jest

roszczeniem alternatywnym w stosunku do roszczenia o przywrócenie do pracy w związku z wypowiedzeniem stosunku pracy. Jest oczywiste, że choć są to roszczenia identyczne rodzajowo, to mogą być skutecznie dochodzone na innych podstawach faktycznych i prawnych. W przypadku roszczeń związanych z wypowiedzeniem stosunku pracy jest to art. 45 k.p. w związku z art. 91c Karty, natomiast roszczenie o przywrócenie do pracy w związku z wygaśnięciem stosunku pracy może być oparte na art. 56 § 1 k.p. w związku z art. 67 k.p. i w związku z art. 91c Karty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2009 r., I PK 118/09, OSNP 2011, nr 13-14, poz. 171). Także inne będą okoliczności faktyczne uzasadniające dochodzone roszczenia. W każdym razie w jednym przypadku muszą one dotyczyć wypowiedzenia, a w drugim przeniesienia w stan nieczynny, którego skutkiem jest wygaśnięcie stosunku pracy.

Sąd Okręgowy rozważał okoliczności związane z doborem pracowników do wypowiedzenia. W żadnym przypadku nie można uznać, że problem ten dotyczy wygaśnięcia stosunku pracy, gdyż wniosek o przeniesienie w stan nieczynny jest zależny jedynie od woli pracownika (nauczyciela). Nie można wprawdzie wykluczyć, że niektóre okoliczności mogą służyć uzasadnieniu dochodzenia roszczenia o przywrócenie do pracy w obu przypadkach (np. kwestionowanie przyczyny wypowiedzenia). W sprawie nie było jednak sporu w kwestii pozorności przyczyny wypowiedzenia, a więc i złożenia wniosku o stan nieczynny. Należy także podkreślić, że Sąd Okręgowy nie wskazał nawet podstawy prawnej swego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy orzekając o roszczeniu związanym jedynie z wypowiedzeniem stosunku pracy (doborem pracownika do zwolnienia) naruszył wskazane w skardze przepisy prawa procesowego, jak i przepisy Karty, orzekł bowiem poza żądaniem powódki.

Reasumując w obecnym stanie prawnym w razie wypowiedzenia dokonanego w oparciu o art. 20 ust. 1 pkt 2 Karty nauczyciel może dochodzić roszczenia o przywrócenie do pracy. W tym przypadku okoliczności uzasadniające uwzględnienie tego roszczenia muszą być związane z rozwiązaniem stosunku pracy. Natomiast zgodne z prawem przeniesienie w stan nieczynny (na wniosek nauczyciela) powoduje bezskuteczność wypowiedzenia. W tej sytuacji nauczyciel

może także dochodzić przywrócenia do pracy ale w oparciu o inną podstawę prawną i z powołaniem się na okoliczności związane z przeniesieniem w stan nieczynny i wygaśnięciem stosunku pracy. W takiej sytuacji nauczyciel składający wniosek o przeniesienie w stan nieczynny dokonuje wyboru swego statusu w ewentualnym procesie o przywrócenie do pracy. W rezultacie rezygnuje z możliwości kwestionowania dokonanego wypowiedzenia, które staje się z mocy prawa bezskuteczne. Należy również stwierdzić, że z reguły nie może być skuteczne powoływanie się na brak świadomości co do skutków złożenia oświadczenia woli (wniosku) o przejście w stan nieczynny. Należy także podkreślić, że złożenie wniosku o przejście w stan nieczynny powoduje wprowadzenie rezygnację z dochodzenia roszczenia o przywrócenie do pracy lub uznania wypowiedzenia za bezskuteczne. Jednak z drugiej strony stan nieczynny powoduje odsunięcie terminu ustania stosunku pracy, jak i nabycie uprawnienia przewidzianego w art. 20 ust. 7 Karty. Pogląd ten potwierdza stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lipca 2011 r., I PK 28/11 (niepublikowanym) o obowiązku dyrektora szkoły pouczenia nauczyciela o możliwości złożenia wniosku o przeniesienie w stan nieczynny.

Ostatecznie należy stwierdzić, że wystąpienie z nowym roszczeniem nie jest dopuszczalne w postępowaniu apelacyjnym. Zmiana podstawy faktycznej i prawnej stanowi zaś w istocie także wystąpienie z nowym roszczeniem.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku.